

IRENE M. ADLER

SHERLOCK, LUPIN i JO

A LA RECERCA DE L'ANASTÀSIA

Estrella Polar

IRENE M. ADLER

—A LA—
RECERCA
—DE—
L'ANASTÀSIA

Estrella Polar

Una història d'Alessandro Gatti i Lucia Vaccarino
Extreta de la correspondència d'Irene M. Adler

Projecte de Pierdomenico Baccalario
Projecte gràfic: The World of Dot
Col·laboració gràfica: Benedetta Galante

Títol original: *In cerca di Anastasia*

© 2016 Atlantyca Dreamfarm s.r.l., Itàlia

© 2016 Edizioni Piemme Spa, Milà

© de la traducció: 2019, Maria Dolors Ventós

© de les característiques d'aquesta edició: 2019, Edicions 62, S.A.

Estrella Polar, Av. Diagonal, 662-664, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat

info@estrellapolar.cat

International rights ©Atlantyca S.p.A., via Leopardi 8 – 20123 Milà, Itàlia

foreignrights@atlantyca.it / www.atlantyca.com

Primera edició: març del 2019

ISBN: 978-84-9137-760-3

Dipòsit legal: B. 3.268-2019

Imprès a Catalunya

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

LLÀGRIMES, ÀNGELS I HEURA

25 de juny de 1940.
Es prepara una tempesta. El món està a punt de tornar a canviar. No sé què succeirà, però crec que ens esperen uns anys difícils i perillosos.

He marxat de Londres, i no ho lamento. El meu lloc ja no és allà. No sé on és exactament, en realitat, però l'instint em va dir que vingués aquí, a Capri. Dubto que hi estigui a recer d'aquesta nova guerra, però almenys hi ha mar. Cada dia m'assec a la terrassa del piset que he llogat als penya-segats des d'on puc admirar els farallons. Per damunt meu hi

voleien les gavines, i la brisa em porta el perfum de les herbes aromàtiques i els llimoners. L'anciana mestressa de la casa no parla cap de les llengües que conec, i quan es pensa que no la veig em llança unes mirades perplexes. M'imagino que és perquè he vingut sola i no porto anell de casada. Però em fa el cafè més bo que he pres mai, i es preocupa perquè mengi bé i no em cremi al sol, per això al final he decidit que no podia tenir una companyia millor.

Ho he deixat gairebé tot darrere. El més difícil va ser abandonar definitivament Briony Lodge, la nostra casa al barri londinenc de Notting Hill, però, al capdavall, ja feia molts anys que no hi vivia. I ja no hi ha ningú per qui valgui la pena tornar-hi. De tots els que hi han viscut durant els meus anys més esbojarrats, emocionants i desesperats, sóc l'única que queda amb vida. I el que m'uneix a ells restarà amb mi per sempre. Com el nom de la persona que he estimat més: Irene Adler, la meva mare adoptiva. És amb el seu nom que ara firmo aquestes memòries: Irene Mila Adler.

A més de la roba, la maleta amb què vaig desembarcar aquí només contenia un joier i els diaris de quan tenia tretze anys. I per això m'hi he decidit: ha arribat l'hora d'explicar la

meva història. En aquesta terrassa, mentre la natura m'ofereix un panorama espectacular i la humanitat amenaça de nou amb l'autodestrucció..., què més podria fer amb el meu temps interromput i incert, sinó posar en ordre les meves memòries?

Que consti que no ho faig per fugir del present. Al contrari. Com més es complica la realitat, més important és mantenir viu allò que ha estat increïble i bonic, perquè no s'esvaeixi amb el pas del temps.

Sobretot si té a veure amb persones extraordinàries en circumstàncies extraordinàries.

Fins i tot quan les perspectives no semblaven gens bones.

Vaig conèixer en Sherlock Holmes i l'Arseni Lupin de la pitjor manera possible, quan vaig viatjar a Londres amb la Irene per convence'ls perquè deixessin de banda cinquanta anys de ressentiment i rancúnia i ens ajudessin en una empresa desesperada.

La Irene Adler caminava davant meu, guiant-me pel cementiri de Highgate, a Londres. El seu cos prim i recte semblava encara més solemne pel vestit negre i la gravetat del moment. Érem

al 1919, i la Primera Guerra Mundial havia cedit el lloc a una nova alba de possibilitats i aldarulls més o menys amagats, que, amb bona voluntat, tothom insistia a anomenar pau. Però aquell dia el pes de la història cedia el pas a una tragèdia íntima que, tot i haver succeït a una persona que no havia conegut, m'obligava a reflexionar sobre el meu lloc al món.

—Afanya't, Mila, que ja deu haver començat el funeral.

—Sí, mama —vaig respondre instintivament.

No l'anomenava així gaire sovint. M'estimava més cridar-la pel seu nom de fonts, i em semblava que a ella també li agradava més. Potser era per la diferència d'edat, que feia impossible que passés per la meva mare natural. O potser perquè durant tota la seva vida s'havia oposat orgullosament a les convencions socials. Però en un dia com aquell, en un lloc com aquell, utilitzar aquell apel·latiu em va fer sentir millor.

Ella es va tombar cap a mi i em va somriure. La xarxa d'arruguetes que li travessava la cara com una filigrana no ocultava els seus seixanta-un anys, però li conferia una gràcia ambigua. Els pòmuls alts i la mirada lluminosa li donaven una bellesa que transcendia l'edat i que no es marciria mai. Vaig correspondre al seu somriure, procurant no demostrar el

trabals que m'envaïa pensant en allò a què ens enfrontaríem. I el lloc on ens trobàvem contribuïa a accentuar la sensació de viure un moment extraordinari. A Highgate, els difunts hi reposaven sota làpides de formes molt variades, però totes tenien una bellesa fosca i malaltissa. Mentre seguia la Irene vaig deixar que aquella fascinació melancòlica em capturés la mirada. Àngels plorosos, arraulits o amb les ales desplegadas. Rostres de marbre o de bronze. Creus de tota mena. L'escultura d'un gat adormit damunt d'un coixí, fent guàrdia eterna al seu amo. I la natura que ho rodejava i ho abraçava tot, lliure d'expressar-se i testimoniar la presència de la vida, també en un lloc com aquell. Observava una estàtua coberta d'heura, com si fos una capa, quan vaig notar un moviment sobtat entre els arbustos.

Se'm va escapar un petit xiscle, i dos ulls lluents em van mirar.

Una guineu.

Al cap d'un moment ja havia desaparegut.

—Hi ha més animals salvatges que no ens imaginem, a Londres —va dir la Irene, en veure la meva sorpresa.

Vaig apressar el pas per no quedar ressegada, envaïda d'un

optimisme prudent. Vaig voler interpretar aquella trobada fugaç com un bon auguri.

—Ja hi som —va dir la Irene poc després, indicant una multitud reunida davant d'un taüt cobert de flors.

Vaig fer uns ulls com unes taronges. Hi devia haver més de cent persones, allà.

—Tafaners —va comentar la Irene—. Gràcies als llibres havia adquirit una fama discreta.

Encara que obtenir informació sobre l'hora i el lloc del funeral no ens havia resultat gens fàcil, d'alguna manera la notícia s'havia escampat, atraient els seguidors més apassionats. Tot i així, la multitud, respectuosament, es mantenia unes quantes passes enrere del reduït grup aplegat al voltant del taüt, que sens dubte eren familiars i amics, mentre el pastor pronunciava les últimes paraules abans de procedir a l'enterament. No deixava de ser la vella i formal Anglaterra, tan diferent de l'Amèrica que havia après a considerar casa meva.

Nosaltres observàvem l'escena des d'una distància prudent, en un punt privilegiat per darrere del pastor. No veia el nom a la sòbria làpida quadrada, però el coneixia prou bé. Apareixia a les cobertes de molts llibres que havia agafat a la

biblioteca de la Irene i que m'havien fet perdre durant hores i hores en aventures misterioses i emocionants.

John Watson.

Una senyora molt velleta, amb les galtes humides de llàgrimes, ens va veure i la seva atenció es va centrar durant un instant en la Irene. El capell amb vel de la meva mare adoptiva amb prou feines li cobria els cabells, que del pèl-roig rabiós de la seva joventut havien passat a un rogenç clar, amb blens blanquinosos, tallats just per sota de les orelles, seguint l'audaç moda americana.

Jo ja m'havia acostumat a l'efecte que la Irene feia a les persones: caminar al seu costat implicava resignar-se a la invisibilitat. Si més no, per a mi, que encara no havia fet els tretze anys, i que cada dia batallava amb uns cabells de color palla refractaris a qualsevol pentinat com Déu mana, i amb una absència gairebé total de formes que feien que qualsevol vestit es tornés insignificant així que me'l posava.

—M'imagino que és la senyora Hudson —va xiuxiuejar la Irene indicant-me discretament l'anciana. Ni la Irene ni jo l'havíem vist mai, però la persona de qui se celebrava el comiat havia aconseguit que ens resultés tan coneguda com una amiga.

Un home corpulent i afligit es va girar per veure què havia cridat l'atenció de la senyora Hudson.

—L'inspector Lestrade... —va afegir la Irene.

Vaig contenir la respiració. Tot era veritat. Les persones que havia conegut a través de les narracions eren allà, davant meu, com si haguessin sortit de les pàgines que havia devorat. Vaig mirar al meu voltant, neguitosa.

—Ell no hi és! —vaig exclamar, sospirant decebuda.

—Hi ha massa gent. No es deixarà veure.

—Llavors... tot ha estat inútil? —li vaig preguntar, mentre m'assaltava la preocupació.

Fins aquell moment, ni m'havia passat pel cap que el pla de la Irene pogués fracassar. Però ella em va mirar amb una expressió indesxifrable i em va fer un gest perquè m'esperés.

I vam presenciar de lluny com colgaven de terra el taüt, i com se n'anaven els pocs familiars i amics després d'una última salutació, i la petita multitud també marxava, dispersant-se entre els silenciosos senders del cementiri de Highgate.

—I ara què? —vaig preguntar, quan aquell indret va recuperar la quietud.

—Ara continuarem esperant —va respondre la Irene, serenament.

Anava canviant el pes del cos d'un peu a l'altre, mentre començava a tenir mal d'esquena i sentia que les botines negres em premien empipadorament els turmells. Després, vaig sentir un soroll per darrere nostre que em va fer girar de cop.

Tenia al davant un home que no necessitava cap presentació. Era molt més alt que no m'havia imaginat, i la primor accentuava la seva excepcional alçada. El coll blanc de la camisa, perfectament emmidonat, destacava en la negror total del vestit, l'abric i el copalta. Les seves mans enguantades subjectaven un bastó de passeig, però observant bé la seva postura, vaig tenir clar que era un caprici. O potser una arma de defensa. Al seu rostre, com al de la meva mare adoptiva, l'edat també hi havia deixat una teranyina de marques, però els ulls penetrants i el nas aquilí es corresponien exactament amb la descripció que n'havia fet el doctor Watson. I la Irene.

—Senyor Holmes? —li vaig demanar amb un fil de veu, mentre la Irene continuava girada d'esquena.

Ell va vacil·lar un instant.

—Sí? —va preguntar.

—Encantada de coneixe'l, senyor Holmes... —vaig dir provant de mostrar dignitat i allargant-li una mà respectuosament—. De debò que n'estic... encantada. La mare me n'ha parlat molt, de vostè.

I va ser llavors que la Irene es va girar. En Sherlock va ignorar la mà que li allargava, com si al món només hi existís ella.

—Què hi fas, aquí? —li va preguntar bruscament.